

Grădinăritul ca modalitate de cultivare a relațiilor interculturale

Iryna Bakhcheva

Închide ochii și lasă-ți imaginația să te plimbe într-un loc liniștit. Ești într-o zi de vară târzie, aerul e cald și plăcut, iar grădina îți surâde cu promisiunea unei recolte generoase. Acum, răbdarea îți este remunerată iar inima ți se umple de un sens profund de recunoștință. În acest moment idilic, privirea ta se îndreaptă spre tufele de roșii încărcate de fructe de un roșu aprins, galben strălucitor și chiar negru de abanos. Imaginea descrisă anterior poate rezona cu aproape orice persoană - exact din acest motiv grădina are puterea să unească oamenii dincolo de hotare. În asta constă frumusețea și potențialul incredibil al grădinăritului urban. Chiar dacă provenim din diferite colțuri ale pământului, vorbim diferite limbi, avem diverse convingeri politice și identități culturale - totuși bucuria grădinii și grădinăritul au potențialul de a servi drept un limbaj universal.

O revoluție silențioasă se întâmplă în mijlocul forfotei urbane, acolo unde sunetele orașului adesea înăbușă vocea naturii. Grădinăritul, tradițional considerat o practică inerent rurală - s-a transformat într-o adevărată forță urbană care unește oamenii și stimulează coeziunea și simțul de apartenență.

Am trăit personal experiența migrației forțate. Din acest motiv, apreciez profund grădinăritul pentru abilitatea de a sparge bariere. Când te muți într-un loc nou, aceste bariere pot fi de **ordin lingvistic**, mai ales atunci când, din cauza cunoștințelor lingvistice limitate, încă eziți să interacționezi cu localnicii sau nu ești sigur cum să comunici cu rezidenții locali din cauza **barierelor culturale** - și de asta cercul tău social poate rămâne restrâns.

Vin dintr-o țară unde istoric, cultivarea și culesul plantelor, au fost mai degrabă o necesitate. Grădinile private au salvat generații întregi în timpul crizelor economice. Îmi amintesc de verile lungi din copilărie pe care le-am petrecut în grădinile de legume împreună cu bunicii. Grădinăritul a fost mai degrabă o practică privată, familială. Trebuia să avem grijă de plante și să le udăm în fiecare zi pentru că recolta din grădini trebuia să asigure întreaga familie cu provizii pentru iarnă.

Copilă fiind, obișnuiam să-l vizitez pe bunelul în fiecare vară ca să-l ajut cu grădinăritul, dar nu-mi plăcea deloc să grădinăresc. Era mai degrabă o

obligație, ceva ce trebuia să fac. Când am crescut și m-am aventurat în viața de adult independent, nu mai aveam timp să-mi petrec toată vara în acel sat mic și izolat. Atunci m-am simțit eliberată și nu am grădinărit mulți ani înainte.

Prima mea interacțiune intenționată cu o grădină a avut loc în anul 2020. În plină criză de coronavirus, m-am trezit într-un mic orașel universitar din Germania. Fără oportunitatea de a socializa din cauza restricțiilor impuse de pandemia de Covid-19, am decis să depun o cerere pentru o parcelă în mica grădină comunitară din fața blocului în care locuiam. Întrucât am primit o parcelă de grădinărit minusculă, de numai 1 metru pătrat (ceea ce bunicul meu ar fi ezitat să numească o grădină), a trebuit să fiu foarte atentă când alegeam ce să plantez acolo. Am ales să plantez plante aromate tipice pentru bucătăria Europei de Est și Caucaziană dar cumva exotice în Germania: mărar, estragon și coriandru.

Nu a fost un succes din prima încercare, dar a fost foarte distractiv să împărtășesc cunoștințe cu alți grădinari și să descopăr unele plante care sunt tipice în alte părți ale lumii, dar care ar fi greu de găsit în țara mea. Pe măsură ce mă apropiam tot mai mult de mica mea grădină, am început să realizez că grădinăritul nu înseamnă doar cultivarea plantelor, ci și cultivarea relațiilor.

În grădină, am întâlnit oameni din medii diverse, fiecare cu povești și rădăcini culturale unice. Dragostea noastră comună pentru grădinărit a devenit o punte peste barierele lingvistice și diferențele culturale. Am făcut schimb de sfaturi, am schimbat semințe și chiar am pregătit mâncăruri din ierburile și legumele pe care le cultivasem. La aceste întâlniri am cunoscut magia schimbului intercultural. Nu împărtășeam doar mâncare, ci ne împărtășeam istoriile și tradițiile, ne sărbătoream diferențele și găseam un teren comun în limbajul universal al mâncării.

În propria mea călătorie, am ajuns să apreciez impactul profund al grădinăritului, nu doar ca mijloc de cultivare a plantelor, ci și ca mijloc de cultivare a relațiilor, a înțelegerii și coeziunii. M-am transformat dintr-o grădinară reticentă în copilărie într-o susținătoare pasionată al grădinăritului pentru puterea sa transformatoare de a consolida simțul de apartenență și a stimula coeziunea în societățile multiculturale. Te invit și pe tine să începi o grădină la balcon sau în curtea din spatele blocului. Cheamă prietenii și vecinii să se alătore și acesta ar putea fi începutul unor noi prietenii!